

Felaket Gecesi

– Mümin Munis · 23 Eylül 2010

Dergâhın açık duran asırlık kapısının dar eşiğinden seri bir adımla geçti genç derviş; ağlayarak dışarı attı kendini... Üç beş sersem adımla yürüdü. Ayakları yeni yağan yağmurla ıslanmış toprağa değince çöktü dizleri üstüne, ellerini koydu yere; içli içli ağlıyordu. Serin bir rüzgâr esti, vurdu gül yapraklarını. Sarhoş başını önüne eğdi derviş; 'Şems!' dedi hiçkırarak...

Vakit geceydi. Ay, karanlık bulutların ardında belli belirsiz, bir görünüp bir kayboluyordu. Gece kendi mizacına göre fazla sessizdi. Ölüm ıssızlığını anımsatan bir sessizliği vardı gecenin... Kendine has bir karanlığı vardı; yer yer alacalanmış! Alacakaranlığın ortasında sesli sesli ağladı.

Gecenin en kırık dökük yeri neresiyse, tam işte oradaydı derviş; son üçte birinde... Yanlış bir meridyen üzerinde diz çökmüştü belki de; ruhu bedeninden üç saat geriden geliyordu. Ruhu bedeninden uzak; hem ruhu, hem bedeniyle ağlıyordu derviş...

'Şems, cancağızım' diyordu, canından can kopararak...

Çamurlanan ellerini yüzüne kapattı, bir gözyaşı kıyametiyle... Kan ağlanacak olsa, onu ağlayacaktı belli ki! Islak toprağın üzerine damladı gözyaşları.

Boşlukta dağılıp gitti sesi soluğu... Sesine ve soluğuna, yalnız Allah şahitti.

'Şems...' dedi bir kez daha! Bahçenin arka tarafından, gül dallarının arasından bir gölge geçti sanki bir an.

Doğruldu derviş heyecanla; 'Şems, orda mısın?'

Yalınayak yürüdü ileri doğru. Rüzgârın kırdığı bir gül dalının üzerine bastı karanlıkta; dikenler yırttı çıplak ayaklarını dervişin. Ardı sıra kanlı ayak izleri bırakarak, yürüdü ileri doğru telaşla; 'Şems orda mısın cancağızım?'

Karanlığın içinde. İşte tam orda duruyordu; siyahlar içinde. Gecedden daha karanlıktı dervişin gördüğü gölge. Tek bir kırırtı yoktu. Zamanın durduğu, mekânın donduğu bir zamansızlık ve mekânsızlık içindeydi sanki her şey!

Aynı serin rüzgâr bir kere daha esti sadece. Tek hayat belirtisi olarak...

Derviş güçsüz bir adım attı koyu karanlığa doğru, dikkat kesilerek baktı karanlığa; 'Şems...' dedi gri bir sesle, varla yok arası!

Sessizliğin içinde gizlenen ne kadar çok ses varmış meğer. Bir anda bütün sesler birbirine karıştı; gürültü oldu büsbütün! Parmak uçlarından itibaren elleri uyuşmaya başladı dervişin. Sonra ayaklarından bir karıncalanma yükseldi, kesti dizlerini.

Ve etraf, bahçenin karanlığından daha koyu bir siyah olan gölgenin karanlığından bile daha koyu bir karanlığa gömüldü.

Gözlerini dergâhın eski somyası üzerinde sırtüstü uzanmışken araladı derviş. Önce beyaz kireç sürülmüş tavanı gördü, sonra bir çift el... Alnına dokunuyordu hafifçe. Başını hafifçe kaldırıp baktı; bir derviş ıslak bir mendille ayaklarındaki kanı siliyordu.

'İyi misin?' diye sordu başında duran kimse.

Boş gözlerle etrafa baktı derviş. 'Yorgunum' diyebilirdi, yine gri metalik bir sesle...

'Uyu hadi!'

Masanın üzerinde duran telefonun kısa mesaj bildirim sesi çaldı. Uzandı derviş; yanındaki refakatçi masanın üzerinden alıp dervişin eline tutuşturdu telefonu.

'Kimse bir şey söylemiyor. Anlıyorum ama anlamayacağım! Hakkını helal et.'

Dervişin kolu bir an cansız gibi düştü yanı başına... Bin bir güçlkle yüzünü duvara doğru dönerken, 'Şems' dedi, bir kez daha hıçkırıklara boğularak...

Bir anda kesildi sesi soluğu dervişin.

'Çabuk, çabuk su getirin! Kolonya falan... Çabuk!'